

הכחוש (שיר השירים אשר אבאר להלן ש.

מבואר ומפורש : זו צימוד, כאמור שמהן לצדהן אזי ק למספר חשוון ידוע (עי' יומא ב.), כי לא נמתק ירוף היוכל מן הנהו חרין שמהן המרירו"ת בכל ז הגמור דבחינת המוחין כנ"ל, דבשמים, כי כן לו העולין צ"ן ונס בחושבן רי"ח על המיתוק כולו השם הויה צ"ה כאמור.

זו ריח הניחח, שם העלם צ"ה מתיקו בתכלית ניחח אשה לד', זרין ויר"ח ד' יולא בהון מלת י"צ פשוטות ילירה (פרק ה' ז וכו', ובהוסף

הנ' שנצרה זו הריח על מספר חשוון עקר"צ דקי"ן שהוא מזלו ומנהיגו דהחודש הלזה כמבואר בספר ילירה שם, אזי יעלה ממנו למספר ויר"ח ד' א"ת רי"ח הניח"ת, והוא הוא בשיווי החושבן עם הלירוף עלמו, שכן ודב"ש היו"ס הז"ה צמ"ס רבתי עולה ג"כ למספר נ' חשוון עקר"צ דקי"ן מזלעדי השם עלמו כסדרו המאיר אליו להמתיק למרירותו דמרחשון ולעשותו בחינת ריח ניחח לד', כאמור, והצינהו, ויצואר עוד אי"ה.

(ב) א"י מדוע יולא הלירוף דחודש מרחשון מן הנהו חיצין (דברים כו, טו-טז) ודב"ש היו"ס הז"ה יהו"ה דייקא, דהנה החודש שלפני זה, הוא החודש תשרי, יש בו חבילות מלות בכל יום, וגמשך בו כמה מיני מיתוקים בכל זד ופינה, ורוז השפעות טובות אין די צאר ואין די עולה כנודע, והנה אח"כ בעבור החודש החצי זה הנה כל איש ישראל יש לו געגועים על החודש החצי זה כי יעזור, אשר נחסר ממנו כל מיני מתיקות ההם אשר היה לו כל החודש הזה עד עתה, וצפרט אשר כל עין משכיל ראו בעיניו ולא זר שבאמת נחסר מדת מרחשוון ממדת תשרי כמנין דב"ש, לא וחשוב, והוא וודאי להורות על ככה, על העלמות בחינת מתיקות הדבש דחודש תשרי העבר.

לבן שפיר יולא הלירוף דחודש מרחשון הלזה מן הנהו חיצין ודב"ש היו"ס

הז"ה יהו"ה וכו' דייקא, להורות דאעפ"כ ביכולת ציד כל אדם להמשיך אליו בחינת מתיקות הדבש ההיא אף בחודש הזה שאין בו מלות מעשיות המתוקים הנהוגים בחודש העבר, אעפ"כ על ידי עסק התורה ולימוד משפטי וחקמי, שזה כל יומא זמנא הוא, יוכל כל אחד להמשיך אליו בחינת מתיקות הדבש הנזכר. וזהו ודב"ש היו"ס הז"ה ד' אלקין מנוך וכו' דייקא, שהוא לשון דיבוק וחיבור כמ"ס צלוטא חדא כנודע (עי' קידושין סג.), וזהו ג"כ כוונת סיוס הכחוש את החקים האלה ואת המשפטים וכו', והיינו על ידי לימוד החקים והמשפטי התורה יוכל כל אחד להדביק את עלמו לבחינת הדבש, להרגיש בחינת דבש הרוחניות דהתורה המתוקה, ולהמשיך אליו ג"כ זכח הזה אף מתיקות בחינת דבש דעניני עולם הזה ורוז השפעות טובות והלחה, כמו על ידי המלות החציבות הערבים דהחודש תשרי העבר, כן נראה לי נכון.

ג) מרחשוון, טעם על זה מדוע נקרא שמו בישראל החודש הזה בשם מרחשוון דייקא, יש לומר עפ"י מה שקבלתי מכבוד אאמו"ר הק' ולה"ה שכשם שכל לילה ולילה נעשה מעשה החשבון במרום על כל התהליכות היום שעבר מן כל אחד ואחד כנודע, כך בסוף כל חודש וחודש, סמוך תחלת חידוש החודש השני דסמיך לי, נעשה מעשה החשבון במרום על

כל התהליכות דכל חודש שעבר, אשר על כן סוף החדשים המוצגים כתשרי וכדומה, עת רצון המה, ורעוא דרעוין אשכחא צהו, לפי שאז עת חשבון כל התהליכות ועל כל אשר נעשה בכל החודש, וא"כ נתעורר אז כל החבילות מנזות וכל התפילות וכל הצדקות וכל הטדקאות אשר ישראל עושין בכל החודש הזה, לכן וודאי עבור זה נכח התעוררות הלזה נעשה ממילא עת רצון גדול עכ"ד הקדושים.

והנה ישראל קדושים דרכם צקודש להכין את עצמם לפני החודש השביעי המוצג הלזה כל החודש האלול הקודם לו צמורה וצתפלה וצתחנונים וצסליחות וכדומה, וא"כ כחדא המה שריין, כי הכנה על הדבר נחשב למעשה עצמו כנדע (עי' של"ה הקדמה לחורה שכתב חושב"כ אור חדש), והכנה דרצ"ה הוא וודאי (עי' צ"ה ב:), לכן צבוא סוף תשרי אזי נתעורר כל מעשה הטוב ההיא אשר עשו ישראל בכל הנהו שני חדשים, ונרשמין חמן למעלה כל הטוב ההיא, וכל אשר נעשה מעשה הטוב בכל השני חדשים, כזכר. לכן שפיר עת הסוף והתכלית החדשים הללו צעת התחלת וכניסת החודש דסמיך להו, נקרא שמו צישראל מרחשו"ן דייקא, שהוא צירוף רוש"ם ג"ח (או שגמ"ר ג"ח), והיינו הג"ח ימים שמן התחלת אלול עד תחלת יום החודש הראשון דמרחשוון, לא וחשוב, אשר אז צעת ההיא נרשם

למעלה כל הטוב ההיא דנ"ח ימים הזכר, ונשמרי"ן מהיום ההוא והלאה לכל השנה כולה להוריד לנו שפע וצרכה על כל עמל שעמלנו צחדשים האלה. והיא כעין ירידת השפע הצא אחר עבודת קריאת שמע ותפילה בכל יום (שער הכוונות דרושי העמידה דרוש ו'), כן התחיל לצוא אללינו השפע שנשפע צחדשים האלה אחר כל עבודת וצדקות ותפילות צחדשים האלו, שהוא החודש הלזה חודש מרחשוון, והרמוז שכן מרחשו"ן גימטריא חר"ד, שהיא כעין יריד"ת השפע הזכר, והבן, והמ"י.

ועפ"י הדברים האלה מובן מה שהצירוף דהחודש הלזה ינא מן הנהו חיצין (דברים כו, טו-טז) ודצ"ש היו"ם הו"ה ד"ל הג"ל דייקא, כי עיקר הכוונה לפי דברינו על הציבין דסמיכין לי' תיכף, והיינו חיצין מנצ"ך לעשות וכו', והרצון שהוא חיבור וציבוק עם אלול שהוא צחינת מעש"ה כנדע מספר יצירה (פרק ה' משנה ח') המליך אות י' צמעשה וכו' ואלול צשנה וכו' כנדע, שכן מנצ"ך היא לשון צוותא חדא (עי' קידושין סג.), אשר על כן שפיר נקרא שמו דהחדש הלזה מרחשו"ן דייקא, שהיא צירוף רוש"ם ג"ח כנ"ל. וזכר לדבר איכא שכן הצירוף הלזה, עם הנקודין דחיבין ודצ"ש היו"ם כזה, גימטריא אלול ימ"י הרצו"ן, לא וחשוב, ודו"ק היטיב.

ב. עי' עוד מה שפירש בזה בפרשת נח ד"ה א"י אלה תולדות נח [היי"א] (דף כח:).

א) ויר"א יו"ג
השם הנכבד צ"ג
מן י"צ צירופי
הוא חודש כסלו
ומהאר"י ז"ל
(משנה ג') עיי"ש,
הלזה דכסלו
הרצה מקראי

ויש לומר עפ
ה' משנה ט
קשת בעולם ו
השייכות דהחו
לומר עפ"י אז
מאמרי חדשי כסלו-
ורמזים על ה
המלוכה, ואיך
להסב המלוכה
לדוד אמת וכו'
יא.

ואשר אנכי
הוא,
(מגילה דף
מאסתיים ולא
צתוה"ק (ויקרא